

Золоті

КУПИТИ

Про книгу

Стати авторкою бестселерів - мрія, якою марила Кля. Знайомство із популярною і привабливою інфлюенсеркою й моделлю Кларою Голланд допомагає перетворити бажане на дійсне. Дівчата все частіше проводять разом вечори, пишучи Кларині мемуари та плануючи світські раути. Та поступово вечірки стають схожими на дивні ритуали, а Клара запрошує до свого дому все більше дівчат, які мріють жити як вона. Поступово Кля розуміє: це справжня секта. Але Клара не відпустить Клою так просто. Золота клітка зачинена. І виходу немає.

Присвячую своїм батькам. Дякую за все.

Пекло — це тіло дівчини-підлітка.

Фільм «Тіло Дженніфер», 2009 рік

Пролог

Я завжди думаю про неї під час літніх гроз.

Темна задушлива спека, фіолетове небо і характерний післядощовий запах у повітрі - все це повертає мене назад у той липневий ранок.

Коли вийшла слідом за Кларою з оранжереї, багаття ще тліло на галявині — обгоріла купа почорнілих колод і попіл скидалися на погребальне вогнище.

Повітря просякло димом, сповнене запахів умирущих зогнених речей, а вдалині гуркотів грім.

Я досі була в заплямованій білій атласній сукні, яку вдягла напередодні ввечері, і босонога. Ранкова роса холодила мені пальці на ногах, а мокра трава лоскотала литки, поки ми йшли галявиною до лісу за садом. Ми обоє мовчали.

Ми наближалися до річки, земля тут поступово спускалася вниз, а дерева росли щільніше. До храму.

Саме туди мене повела Клара. Її світле волосся чіплялося за гілки, а під ногами хрускотіли галузки.

Я завжди знала, що дружба — потужна сила молодих жінок. У каламутній неспокійній воді між підліковим і дорослим віком, у ті нетерпеливі роки ще не зовсім незалежності ми всім серцем приймаємо дружбу. І байдуже, добре це чи погано.

Будь-які вільні зв'язки без пристрасті, приміром, зі старими однокласниками, ледве тримаються купи: скасовуються спільні сніданки, запізнілі повідомлення-вітання з днем народження швидко зникають, змінюючись новою друбною — яскравою, красивою, всепоглинною. Дружба в цьому дивному, проміжному віці — це радше кровна угода, ніж обіцянка на мізинцях, коли ви проживаєте найкращі миті вашого життя разом із найгіршими. Ви тримаєтеся за руки пізньої ночі й даєте одна одній п'яні палкі обітниці. Ви готові померти одна за одну, вбити одна за одну.

З мого досвіду, до вісімнадцяти років кожна дівчина знає іншу дівчину, за якою готова піти на край світу.

Для мене такою дівчиною була Клара Голланд.

Пустився дощ, теплі краплі стікали обличчям, руками, спиною.

Коли ми підійшли до виступу біля самої води, в тіні зруйнованого храму Клара зупинилася. Мовчки подивилася вниз на стрімку течію, на порослу очеретом і зеленню міліну. Вона кивнула, вказуючи мені на те, що я мала побачити. Я простежила за її поглядом.

У воді було тіло.

Розділ 1

Насправді я потрапила до «Золотих» виключно за збігом обставин.

У вісімнадцять років у мене був легкий тривожний розлад, і я більше любила книжки, ніж людей. У математиці, природничих науках і мистецтві я мала посередні результати, але завжди старалася, а от література давалася мені блискуче.

Я провела два роки у занедбаному недофінансованому підготовчому коледжі, де мене хвалили, підбадьорювали, заохочували і підтримували. Я ніколи не стала б виступати на публіці — фізично тремтіла щоразу, як доводилося читати перед класом, тим паче власний твір. Та це, схоже, не мало значення. Мої оцінки були достатньо високими, щоб я могла отримати запрошення на співбесіду в Університет Дерна, а це єдине, що для мене важило.

Я все розпланувала. Вивчатиму англійську і творче письмо з довгостроковою метою стати письменницею — лауреаткою літературних премій. Понад десять років я уявляла, як одного дня крокуватиму величезним розкішним містом — Лондоном, Парижем, Нью-Йорком — у черевиках на товстих підборах, залишаючи сліди помади на паперових стаканчиках із кавою, в пошуках натхнення для свого наступного бестселера. Пізніше я уявляла, як сяду за письмовий стіл, що стоятиме в

кутку моєї крихітної, але затишної квартири, і слова потечуть з-під мого пера, як вода — з-під крана.

Моя співбесіда до Дерна мала відбутися за допомогою відеозв'язку, що стало полегшенням — як для мене, так і для моїх батьків. Бо я вже сумнівалася, чи зможу дозволити собі щосеместру їздити туди й назад потягом.

Напередодні я майже не спала, про що свідчили схожі на синці кола під очима, та в глибині душі знала, що воно того варте. Того ранку я взяла вихідний, щоб сидіти з ноутбуком за кухонним столом, поки батьки були на роботі. Ретельно вирівняла екран під правильним кутом для кращого освітлення, поставила поруч склянку з водою і намагалася завадити тривозі, яка гуділа у венах, узяти наді мною гору.

Я під'єдналася до співбесіди на вісім хвилин раніше домовленого часу. В очікуванні інтерв'юєра я гортала буклет Дерна. Мене вразили кам'яні будівлі й верби, які нависали над ромашково-зеленими берегами річки. Кожна глянцева фотографія озивалася до мене, викликаючи в уяві новий гардероб, який доповнив би моє класичне оточення: лофери і туфлі «Мері Джейн» 7, 1, твід і «гусяча лапка», білі сорочки з накрохмаленими комірцями.

Науковиця, з якою я розмовляла, прийшла рівно о десятій годині. Вона представилася докторкою Гантсман, поетесою і дослідницею поезії в університеті. Моє серце стислося. Я, прозаїк до мозку кісток, дещо знала про поезію — та цього навряд чи достатньо, щоб вразити людину, яка присвятила своє життя її написанню та вивченню.

Я сьак-так намагалася відповісти на її перші запитання — що зараз читаю? Як, на мою думку, форма тексту впливає на загальне враження від читання? — й увесь цей час боялася невідвортної миті, коли вона запитає мене про щось, пов'язане з поезією. Коли та мить настала, я замислилася, ламаючи голову в намаганні хоч щось пригадати про поета, якого вона згадала, — бодай уривок із котрогось його вірша — але нічого не спадало на думку.

Докторка Гантсман доброзичливо всміхнулася, однак я відчувала, як моє майбутнє вислизало від мене. Все, заради чого я так важко працювала,

розчинялося в повітрі, та я розуміла, що мушу міцно за це триматися, стискати обома кулаками. Якщо не зроблю цього, моя мрія скінчиться, не встигнувши навіть розпочатися.

Усе змінило її останнє запитання.

— Якби я сказала вам «трава в полі зелена», ви назвали б це поезією?

Я прочистила горло, а потім, тягнучи час, зробила ковток води.

— Не думаю, — врешті відповіла я.

Докторка Гантсман підбадьорливо кивнула, а її брови із цікавістю вигнулися над сучасними окулярами у товстій оправі.

— Чому ж?

Зволікання не допомогло. Нерви починали здавати. І моя наступна відповідь більше скидалася на запитання.

— Вірші римуються, — сказала я. Слова злітали з моїх губ у тривожному поспіху. — Вони римуються або мають ритм. Або й те, й інше. Або в них є історія. А це... ну, це просто речення. Мабуть...

— То ви вважаєте, що це речення, оскільки воно поза правилами поезії, не може бути віршем?

— Так, — сказала я. А тоді у мене з'явилася ідея, і я додала: — Тобто ні. Наскільки насправді важливі правила для поезії?

Я вже починала наближатися до своєї теми, поволі повертаючи собі впевненість.

— Традиційна поезія має правила, та чи стосується це всіх віршів? Можливо, речення може бути віршем, якщо ми послабимо правила. Вся справа в точці зору, хіба ні?

Докторка Гантсман усміхалася.

— А як щодо вас? — запитала вона. — Яка ваша точка зору?

— Я вважаю, що це не вірш, - відповіла я. — Це звичайне речення. Це факт — воно не передає нічого іншого, крім свого прямого значення, а хіба не в цьому сенс поезії? Сказати щось більше за слова на сторінці — розповісти правду про світ?

Наприкінці співбесіди я подякувала їй за надану можливість, і докторка від'єдналася, залишивши мене дивитися на власне розмите відображення в чорному порожньому екрані. Я не могла зрозуміти, чи

впоралася. Початок був важкий, але я виправилася в кінці. Чи ні? Я закрила ноутбук і дозволила собі глибоко вдихнути.

Так чи інакше, мою долю вирішено.

Університет Дерна, Гавінгтон. Кампус зі старого світлого каменю, традиційні ґратчасті вікна та бруковані доріжки. Тут навчається трохи менше шести тисяч студентів, й усі вони певною мірою спеціалізуються на мистецтві та гуманітарних науках. І з другого вересня до них належатиму і я.

— Я так тобою пишаюся, — сказала мама, коли я приголомшено стискала в обох руках розірваний білий конверт. — Я ні секунди в тобі не сумнівалася.

— Твоя мама має слушність, — погодився тато. — Ми знали, що ти вступиш. Вони багато втратили б, якби відмовили тобі.

Мої батьки завжди вірили, що мене візьмуть до університету, хоч я сама не була така впевнена. Я тихо сподівалася, що моїх відповідей на співбесіді вистачить, аби отримати там своє місце. Так і сталося.

Щороку мій коледж вихвалявся своїми успіхами в інтернеті — і цей рік не став винятком. Близько опівдня на сайті з'явилося слайд-шоу найуспішніших студентів моєї групи: зібрання шкільних портретів з іменами, оцінками та подальшим навчальним закладом кожного учня. «Кля Г'юз», — моє ім'я було написане чітким жирним шрифтом. «ААВ. Університет Дерна».

Я перечитувала знову й знову, пишаючись тим, що зробила це. Я справді це зробила. Я їхала до Дерна.

Врешті уранці другого вересня я закінчила пакувати всі свої речі й із двома валізами та наплічником сіла на ранній потяг.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ